

‘Ik ben een afgekickte vleesjunkie’

Amsterdam, 25 maart 2001: een stille tocht voor dierlijke mond- en klauwzeerslachtoffers trekt 3000 mensen in plaats van het verwachte handjevol. Organisator is Dafne Westerhof, die plotsklaps een halve beroemdheid wordt in Nederland. Deze 55-jarige ‘hobbyboerin’ verdient de kost als communicatietrainer en betaalt daarmee het onderhoud van de varkens, koeien en kippen op haar boerderij in Amstelveen (NL), waarmee ze campagnes voert tegen de bio-industrie. Bekendst werd Dafne – ook wel de ‘varkensfluisteraar’ genoemd - voor haar varkensmassage.

Dafne vinden op het station van Delft blijkt geen probleem: net voor de ingang staat de ‘Blijbe Beestenbus’ geparkeerd, een bestelwagentje dat werd getransformeerd tot een soort rustiek rijdend schuurtje. Dafne zit aan het stuur – 55 jaar zou ik haar zeker niet geven. Haar assistent, die zich verbergt achter een varkensmasker, gaat achterin zitten. Ik veeg wat stro van de passagiersstoel en neem plaats naast de chauffeur. Ik duw het gevoel dat we een overval gaan plegen even weg, sla mijn laptop open en steek van wal. Het interview zal deels in de Beestenbus plaatsvinden want Dafne moet ons hier over twee uur terug afzetten, en ondertussen moeten we nog *Het Beloofde Varkensland* – haar boerderij – bezoeken.

EVA Magazine: Je liefde voor dieren begon met bezoeken aan de boerderij van oma en opa, toen je kind was. Wat is je bijgebleven uit die periode?

Dafne Westerhof: Mijn vroegste herinneringen zijn een aantal sfeerbeelden van de geheimzinnigheid van het boerenleven. Een boerenstalletje met een klein venster waar een streepje licht doorkomt, terwijl de rest van de ruimte donker blijft. Een hooiberg waar plots een kat opduikt met haar kleine poesjes. Of wij die bovenop de hooiwagen liggen wanneer opa het hooi wegbrengt met paard en kar. Zeer romantisch allemaal. Ik was te klein om me te realiseren dat de dieren die ik er leerde kennen, uiteindelijk gedood zouden worden. Mijn grootouders praatten daar niet over. Later zou mijn moeder me wel vertellen dat, wanneer een varken gekeeld werd, zij het bloed moest opvangen met een emmer. Daar werd dan bloedworst van gemaakt. Mijn moeder hield daar een zekere afkeer van vlees aan over. Ze bleef het eten, maar ze heeft ’t zelf nooit bereid voor ons; dat deed vader.

Je wou oorspronkelijk dierenarts worden?

Ja, dat zat er al vroeg in. Op zolder had ik een hospitaaltje waar ik muizen verpleegde die door onze kat waren gevangen, of gewonde vogeltjes probeerde te helpen. Ik herinner me dat we in

het bos eens een halfdode duif hadden gevonden. Ook die had ik naar huis meegebracht. Het lukte niet om ze op te lappen en vader vroeg me even buiten te gaan. Toen ik terugkwam zei hij dat de duif 'het nu beter had'.

Van mijn ouders mocht ik enkel dierenarts-assistent studeren, maar dat zag ik niet zitten, en ik ging dus voor mode, mijn tweede passie. Ondertussen heb ik alles gedaan wat ik als kind wilde doen, maar in één of andere vreemde volgorde. Uiteindelijk kruipt het bloed waar het niet gaan kan, en zou ik toch bij de dieren belanden.

Je volgde zelfs 'boerenschool'?

Dat was elf jaar geleden, toen ik al communicatietrainer was. Mijn voorliefde voor boerderijdieren begon zich weer op te dringen. Wanneer ik na trainingworkshops mijn hoofd leeg wou maken, ging ik telkens naar een kinderboerderij. Toen ik me wou inschrijven op de boerenschool dachten ze dat ik gek geworden was: iemand met rode nagels en hoge hakken, die nota bene in de P.C. Hooftstraat in Amsterdam woonde [één van de meest prestigieuze kledingsstraten in Amsterdam, nvdr]. Ze vertelden me dat het erg vuil en smerig werk was, en weigerden me. Dus ging ik in de zoo stallen uitmesten op zondag, en daarna kon ik wel beginnen. Een van de eerste lessen ging over de geboorte van biggen. De schellen vielen meteen van mijn ogen: ik moest biggen castreren, hun tandjes vijlen en de staart afhakken. Allemaal zonder verdoving. Toen ik weigerde was dat een keerpunt in mijn leven. Als de bio-industrie er zo uitzag, dan moest ik daar iets mee doen.

Een van de eerste lessen ging over de geboorte van biggen. De schellen vielen meteen van mijn ogen: ik moest biggen castreren, hun tandjes vijlen en de staart afhakken. Allemaal zonder verdoving.

En zo ontstond *Het Beloofde Varkensland*?

Inderdaad. Als allereerste kocht ik Brutale Griet en Rosamunde weg bij een kalfhouderij toen ze één dag oud waren. De veehouder heb ik verteld dat ze bij mij mochten rondhuppelen tot ze dood zouden neervallen. Daarna ving ik Billie Bofkont op, een gedumpte hangbuikzwijntje. Aagje, een big, kocht ik vrij uit de bio-industrie toen ze drie weken oud was. Ondertussen zijn al die dieren volwassen geworden. Ik heb er pas een nieuw varkentje bij, Baby Big, uit Roeselare.

Een ander keerpunt voor je was toen je de transgene Stier Herman in een televisieprogramma een poes zag likken.

Inderdaad, ik heb lang voor Herman gestreden. GenePharming, het bedrijf dat hem gefokt had, wou hem afmaken toen hij 'klaar' was. Toen ik die mensen vertelde dat ie gratis bij mij kon komen wonen voor de rest van zijn leven, besloten ze hem zelf te houden, voor zijn PR-waarde. Later konden ze hem echter niet meer betalen. Hij kostte de firma 100.000 gulden per jaar.

Uiteindelijk is hij beland in het natuurmuseum Naturalis te Leiden, waar hij vorig jaar overleden is aan artrose. Dat dier is ontzettend bekend geworden in Nederland en heeft een grote impact gehad. Er waren modeontwerpers die badpakken maakten met Herman erop, artiesten die kunstwerken maakten... Heel het land was verliefd op dat dier, en terecht. Hij woog 1250 kg - zo zwaar als mijn Volvo stationcar – maar was ontzettend lief.

Herman heb je nooit te pakken gekregen, maar wel andere dieren, op je belofde varkensland?

Inderdaad. Als allereersten kocht ik Brutale Griet en Rosamunde weg bij een kalfhouderij toen ze één dag oud waren. De veehouder heb ik verteld dat ze bij mij mochten rondhuppelen tot ze dood zouden neervallen. Daarna ving ik Billie Bofkont op, een gedumpte hangbuikzwijntje. Aagje, een big, kocht ik vrij uit de bio-industrie toen ze drie weken oud was. Ondertussen zijn al die dieren volwassen geworden. Ik heb er pas een nieuw varkentje bij, Baby Big, uit Roeselare.

De stille tocht, de Scharreltram - die een jaar door Amsterdam reed, beplakt met diervriendelijke reclame -, het varkensmassagesalon... het zijn stuk voor stuk campagnes en projecten die een grote weerklank gevonden hebben in de media. Wat is het geheim van je succes?

Je kan de pers wel benaderen en bestoken met allerlei persberichten, maar ze komen natuurlijk niet zomaar wanneer je ze vraagt. Wat in mijn ogen het allerbelangrijkste is, is dat je iets doet dat recht uit je hart komt, en dat past bij jou als persoon. Mensen die in een organisatie werken worden door hun groep te dikwijls over dezelfde kam geschoren. De individualiteit verdwijnt en er wordt te snel veralgemeend. Maar de ene actievoerder is de andere niet. Je moet kijken naar wat de individuen in je groep aan talenten bezitten, en die mensen hun oorspronkelijkheid er zoveel mogelijk laten uitkomen. Dat gaat over hartstocht, passie. De media en het publiek moeten voelen dat het authentiek is. Het moet er als het ware uitspatten.

Daarnaast geloof ik dat het vormelijke aspect ontzettend belangrijk is. De communicatiedeskundige in mij heeft een verhaal 'vermarkt'. Mijn Miss Piggy heeft bijvoorbeeld een eigen weblog. Onlangs schreef de krant over het overlijden van mijn hangbuikzwijntje Lady Lolita. De familie Bofkont is dan in de rouw en ik krijg condoleancekaartjes van mensen... In de rechtszaak die ik aanspande tegen het oormerken van mijn dieren wordt de Familie Bofkont ook als zodanig benoemd. Alle dieren worden met naam genoemd tijdens de rechtszaak. De beste

strafpleiter van Nederland zie je dan overleggen met de rechter over de Familie Bofkont, terwijl er vier televisieploegen staan te filmen. Erg geestig!

In de rechtszaak die ik aanspande tegen het oormerken van mijn dieren wordt de Familie Bofkont ook als zodanig benoemd.

Ondertussen zijn we gearriveerd op Het Beloofde Varkensland, de momenteel ondergesneeuwde boerderij van Dafne, in Amstelveen. Ze leidt ons binnen in een grote presentatiestal waar vroeger koeien stonden. Nu is ze ingericht als workshopruimte. Er staan stoelen, balen stro, en op de grond langs de zijmuren liggen allerhande posters, knipsels, spandoeken en ander materiaal. Dafne brengt Baby Big binnen, die wild enthousiast rond begint te huppelen. 'De bio-industrie heeft 'm al te pakken gehad', zegt Dafne, 'kijk maar, haar tandjes zijn gevild en ze is haar staartje kwijt.'

Over naar je befaamde workshops: 'Communicatie met het Varken', waarin je mensen ook leert hoe ze varkens kunnen masseren. Waar haal je het in hemelsnaam vandaan?

Die workshop wordt speciaal georganiseerd voor dierenvrienden. Vaak zijn dat mensen die al langer gek zijn op varkens. Het publiek is een dwarsdoorsnede van de hele bevolking, van meisjes van twaalf tot een hoogleraar aan de universiteit van Amsterdam. Ik probeer liefde voor dieren over te brengen naar landbouwhuisdieren. Het zijn de dieren zelf die de deelnemers betoveren. Ik hoef de mensen maar binnen te laten en ze de familie Bofkont te tonen. Er komen hier trouwens ook boeren en slachters op bezoek. Ze vertellen me dat ze hier de dieren opnieuw ontdekken. 'Wij kennen alleen maar iets van hun dode onderdelen, maar jij laat ons naar varkens kijken zoals we ze nog nooit gezien hebben,' hoor ik dan.

Ik probeer liefde voor dieren over te brengen naar landbouwhuisdieren. Het zijn de dieren zelf die de deelnemers betoveren.

Hoe ben je met het varkensmassagesalon begonnen?

Een van mijn varkens, Aagje, was destijds nogal gestresseerd, door haar verleden in de bio-industrie. Instinctief was ik haar gaan masseren en later hoorde ik dat mijn grootvader dat ook al deed. Pas anderhalf jaar geleden heb ik er het woord varkensmassage opgeplakt en zo zijn de workshops ontstaan. Interactie met varkens is altijd interessant. Ik geloof dat dieren steeds in het hier en nu zitten, terwijl mensen altijd elders zijn met hun gedachten. Varkens dwingen ons in het hier en nu te zijn. Varkens masseren is een speedcursus onthaasting.

Bij je 'gewone' communicatieworkshops laat je soms ook bedrijfsmensen kennismaken met de dieren?

Komende week geef ik bijvoorbeeld communicatietraining aan 30 topvrouwen van een groot computerbedrijf. Op hun vraag betrek ik de dieren erbij. Tussen het kantoorleven en het territoriumgedrag van dieren zijn veel parallellen en metaforen te trekken. Uiteindelijk zijn alle conflicten op het werk te herleiden tot een spel om de macht. Bij dieren is dat ook zo, maar die zijn zo direct en ze vechten conflicten onmiddellijk uit. Mensen zijn eigenlijk emotionele dieren, met een klein laagje beschaving eroverheen. Wij proberen vanalles te verbloemen.

Een andere workshop van mij voor het bedrijfsleven heet 'De Guru ligt in de Modder'. De voorbije jaren waren guru's een ware hype – ze werden zelfs ingevlogen uit verre landen. Nu ligt de economie plat. De praatjes van die guru's zijn uitgedroogd en niemand kan hen nog betalen. Mijn boodschap is: als je iets wil leren moet je bij de varkens zijn. Die vragen geen tienduizend euro om iets te vertellen.

Waarom ben je zo gefocust op varkens? Waarom is er geen koeien- of kippenmassage?

Varkens zijn op mijn boerderij het grootst in aantal. Net via de varkensmassage heeft de hele zaak een grote vlucht genomen. Soms word ik de varkenspsycholoog of varkensfluisteraar genoemd, maar ik noem mezelf 'beestenvrouw'. Da's een veel meer basaal woord, en het toont ook aan dat het keihard werken en ploeteren is. Het verzorgen van de dieren neemt dagelijks zo'n vier uur van mijn tijd in beslag. Als ik zoals vandaag om negen uur 's morgens op een beurs in Delft sta, dan is de hele verzorging van de familie Bofkont al achter de rug. In elk geval, mijn andere dieren zijn me even dierbaar. De koeien worden ook verwend en geborsteld. En ik sta te springen om eens een campagne te organiseren rond koeien of kippen...

Net via de varkensmassage heeft de hele zaak een grote vlucht genomen. Soms word ik de varkenspsycholoog of varkensfluisteraar genoemd, maar ik noem mezelf 'beestenvrouw'.

Je pleit voor scharrelvlees maar zelf ben je vegetariër?

Ja, samenleven met mijn dieren heeft me tien jaar geleden als het ware gedwongen om op te houden met vlees eten. Ik at héél graag vlees, en ik denk nog vaak aan de smaak. Wanneer er stampot met rookworst op het menu stond thuis, maakte ik van tevoren een deal met mijn broer, die niet zo gek was op vlees: ik kocht zijn stukje worst voor een kwartje. Ik weet dat ik vlees echt niet mag proeven of dat ik anders opnieuw zou kunnen herbeginnen. Ik ben wat ik noem een afgekickte vleesjunkie! Melk vond ik gelukkig altijd al smerig, dus dat drink ik niet. Mensen probeer ik te overhalen om biologisch scharrelvlees te eten. Ik denk dat de groei van vegetarisme nogal traag gaat, en dat de overstap naar scharrelvlees makkelijker te maken is voor de meeste mensen. Ik denk ook dat vlees eten een soort oerinstinct is, want anders zouden al veel meer mensen ermee opgehouden zijn. Ik zou trouwens graag eens een 'Zondige

Zondag' organiseren, een dag waarop vegetariërs eens massaal kunnen zondigen. Dat zou zijn om de humor erin te houden, om de strengheid van de 'leer' te relativiseren naar het grote publiek toe. Een beetje zoals iemand die één keer per jaar bij de hoeren gaat en denkt: 'ik mag dit niet doen maar Jezus wat is het lekker!' Wellicht zou ik neergeknuppeld worden door vele vegetariërs, maar goed.

Vind je scharrelvlees dan een goede oplossing? Is het haalbaar? Betaalbaar?

Het mooiste van al zou zijn als het eten van vlees compleet zou stoppen. Promotie van scharrelvlees zie ik als een pragmatische tussenoplossing. Ik vraag de mensen nooit op te houden met het eten van vlees, maar ik geef ook workshops over vegetarisme. Wat ik wil zeggen is dat het geen schande is dat mensen het moeilijk vinden om ermee te stoppen, want het kan even verslavend zijn als roken. Nu, in elk geval, niets is efficiënter dan de confrontatie met mijn dieren. Vorige week in de workshop was er een jongen van 25 jaar die na afloop spontaan uitriep dat ie nooit meer varken zou eten. Mensen raken na die workshops in de war. Achteraf krijg ik reacties: ruzie aan tafel, mensen die geen vlees meer willen eten, die ook dieren willen opvangen thuis... Er komt tijdens die workshops iets op gang dat mensen nooit meer vergeten...

Dit interview werd gepubliceerd in [EVA Magazine 17](#).